

Deák Ferenc, amidőn a zsidó emancipációt törvényerőre emeltette, mindjárt 1867-ben a Kiegészítés nagy törvényei sorában, azzal a feltétellel tette ezt, hogy a bevándorlás különösen a Lengyel- és Oroszország, Galícia felől nagy rajokban beáramló zsidók tekintetében korlátoztassék, szabályoztassék és ellenőriztessék. Ennek a bevándorlási törvénynek a mielőbbi meghozatalát ajánlotta az Országgyűlésnek mindjárt az emancipáció mellé. Mindenki helyeselt. Ez a bevándorlási törvény azonban soha nem született meg. Hogy mennyi magyar tragédiát, és később mennyi zsidószenvetést, mennyi, a kérdésre adott rossz választ, erőszakot és mennyi magyar kivándorlást okozott ez a mulasztás, annak a pusztá felsorolása is többszörösen betöltené az itt most rendelkezésünkre álló kereteket.

A zsidó bevándorlás ma egy ismeretlen, sehol hivatalosan nem tárgyalt jelenség. Mi itt ezeken a hasábokon többször is szóba hoztuk, nem ismervén el tabu téma mivoltát, de ez semmit nem változtatott a tényen: a magukat zsidónak valló emberek vagy ugyanabból a régi irányból, vagy más irányokból ellenőrizetlen módon és mennyiségben érkeznek és távoznak országunkból. Azért, mert Izrael Államnak, veszélyeztetett, frontország helyzetére és a nemzetközi terrorizmusra tekintettel saját határellenőrzése működik magyar felségterületen. Ez amellet, hogy egy állam függetlenségét megkérdőjelezi, egyszerűen megalázó. Ismeretes Joav Blum kettős izraeli – magyar állampolgárságú egyén esete, aki ennek a helyzetnek a kedvezményezettje és aki nyilván bennfentes információk révén hirtelen hozzájutott egy nem túlságosan értékes ültetvényhez Pest megyében, amely a leendő 4-es út nyomvonala mentén elterülve, kisajátítás révén többszörös értékűvé nőhetett volna, ha egy újabb bennfentes információ, amely kinek járna, ha nem egy kettős állampolgárnak, nem léptette volna elő csereingatlaná a kivágásra ítélt gyümölcsöst. De Joav Blum és a mögötte megbízóként álló Zsidó Világszövetség és annak is a vezetője, a kaszinót felépíteni szándékozó St Lauder különleges bevándorló jogokra épülő bombaüzlete megfeneklett a Velencei-tavi lokálpatrióták ellenállásán és most majd elkezdődik szeptemberben Gyurcsány Ferenc mentelmi ügye az Országgyűlésben, de még mindig kérdés, hogy ezt a magyar függetlenséget sértő alaphelyzetet érinti-e majd. Márpedig egyszer meg kell kérdezni, hogyan juthat ennyi bennfentes információhoz egy kettős állampolgár és meddig tartható fenn az a kivételező állapot, ami a magyar határon, történetesen Ferihegyen fennáll? Ezt a kérdést nem lehet a felvető

antiszemizmusával letakarni, mert egyszerűen nem arról van szó, hanem a magyar érdek súlyos csorbulásáról.

A bevándorlás, a hol itt lakás, hol ott lakás, a vagyonszerzés és nagy értékű ingatlanfejlesztés, a plazaépítés vagy a lakópark-létesítés ma is ellenőrzést kívánna, de a legtöbbször még a tulajdonosi háttér sem ismert és az sem, hogy hol és milyen csatornákon érkeznek be a tőke, amely épít és vajon ugyanez a beérkező pénz előzőleg nem innen vándorolt-e ki, off shore cégben vagy zsebben, Nokiás-dobozban. Meddig lehet még a Magyar Nemzeti Bank elnöke olyan ember, aki ezt a gyanús körforgást a maga off-shore cégeivel is működésben tartotta és nem adózott becsületesen? Nem függ-e össze az MNB elnök adóelkerülése a magyar határellenőrzés feladásával? Kinek és hová dolgozik ez az ember és a stábja?

Bevándorlási törvényre tehát ma is szükség volna, amikor látszólag felhőtlen a magyar ég, hiszen ünnepeken és hétköznapiokon ma százával teszik le az állampolgári esküt magyarok és kapják meg a magyar útlevelet és ezzel a haza védőhatalmi pajzsát és valóban szépen haladunk a trianoni igazságtalanság jóvátétele irányába. Ezt az állampolgári eskütételt sokfelől támadják. A liberálisok és a Joav Blum üzletkörébe tartozó hazai lakóparkosítók külföldi, elsősorban szlovák ellenségeinkkel összekarolva nacionalizmust és irredentizmust kiáltanak és az itt adót nem fizető erdélyi vagy délvidéki magyarok választói jogának megadása miatt vannak felháborodva. Ez az ismertté vált teleküzletek fényében különösen csinos kis felháborodás.

Azok a megható megnyilatkozások, amelyeket azok a magyarok tesznek, akik átveszik magyar útlevelüket, bántóan szembenáll nem-csak a teleküzletek kedvezményezettjeinek, kivételezettjeinek göggyével és haszonlesésével, hanem azzal a könnyedséggel is, amellyel egyelőre még csak magyar állampolgárok, elsősorban fiatal emberek, a hazát elhagyni készülnek. Egyes fiatal orvosok, helyesebben orvos jelöltek, mai kifejezéssel élve „rezidensek” – régebben nem ennyire finomkodva nevezték meg őket – idegenben való munkavállalásáról van szó.

Ez a kérdéskör sok körszeletből áll. Az első, hogy ezek a fiatal orvosok valóban megalázóan kevés fizetést kapnak. Megélni nem lehet belőle, arra pedig, ami éppen életkoruk sajátja volna, a családalapításra végképpen nem elég. Helyzetük több mint kilátástalan. Ha eltöltenek is éveket ebben a szűkösségekben, fizetésük a mai előrejelzések szerint akkor sem fog elfogadható

szintre emelkedni, látják az idősebb kollégák végtelen kihasználtságát és látják azt is, ami keserűséggel tölti el őket, hogy egy felső orvosvezető réteg, amely már a múltban is a hatalmi osztály része volt, mennyire őrzi ezt a felemás helyzetet – és a privilégiumait.

Az is világos, hogy egy most huszonéves fiatalemberben, aki az elmúlt húsz évből szülői által oltalmazott és védett gyermekként töltött el másfél évtizedet és akit a szülői ösztönzések és áldozatvállalások juttattak az orvosi tanulmányok lehetőségébe, és akiket az a kor nevelt fel, amelynek túlnyomó részében a nemzetbe tartozás „nem volt téma”, nem lehet olyan forró a vágy az odatartozás iránt, mint az elcsatolt magyarok nagy részénél, akik most megkönnyezik a befogadást. A rezidenstől nem várható el, hogy higgadtan áttekintse megalázóan kis fizetése eredőit. Nem várható, hogy áttekintse, miért, milyen történelmi környűállások következtében jut neki csak ennyi? Mert nem úgy nevelték fel. Nem úgy nevelte az óvoda, a középiskola, a család és főleg, nem úgy nevelte az egyetem. Nem magyarnak nevelték. Világpolgárnak nevelték. Hogyan láthatná meg, hogy ez összefügg a fentebb tárgyalt bevándorlással, az off-shore cégekkel és a kivételező határellenőrzéssel.

Ez a magyar fiatalember, akár orvos, akár más foglalkozású, nem magyarnak van nevelve és ez nem az ő hibája. Harminc év óta ez a mostani az első kormány, amelyik megpróbálkozik ezzel. S most beleütközik a megoldhatatlan feladatba: többet, sokkal többet kellene adjon a fiataloknak. De miből? Mi nincs még elrabolva? Elkaszinózva és elváságozva?

Most nemcsak a kormánynak nincs pénze, hanem a magyarságnak nincs saját pénze, mert a magyarságtól akkor vonták el, akkor helyezték ki off-shore cégekbe a magyar munka eredményét, amikor ez a kormány még ellenzékben volt, vagy még korábban, amikor kis pártként oldalról figyelte az eseményeket és esetleg csak annyira tisztán látta a dolgokat és az összefüggéseket, mint most a rezidensek. A pénz elszedése a magyarságtól, a föld népétől és az elbocsátott munkástól, a tanártól és a paptól már akkor elkezdődött, amikor az orvosnak még jól ment, mert sok beteg, ha mással nem, hát egy hízott kacsával állított be a rendelőbe – gyomorpanaszaival. Honnan tudná a rezidens, hogy a mai pénztelenség egy hosszú folyamat eredménye. Azt is eltakarták előle, hogy a kifosztás egy privilegizált felső réteg, egy jól tömörített idegenséget kiszolgáló kaszt műve. Egy hamis történelem fejleménye. De akármennyire eltakarták is előle a valódi történelmet, felelőssége azért akad ebben a kérdésben. Mert ő most lázad, amikor kivándorol. Ha viszont lázad, akkor köteles tájékozódni. Egy értelmiségi fiatalembernek, amióta világ a világ, egy lázadással nemcsak a saját helyét, helyzetét kell megváltoztatni. Hátha nem a kivándorlás, hanem a belső helyzet megváltoztatása volna a megoldás. Ezt a harcot valamilyen formában, más-más erővel az előtte járó nemzedékek is lefolytatták, vagy ha nem, most ennek a nemzedéknek kell a fejükre olvasni.

Ma már lehet tájékozódni és megszerezhetők azok a tényismeretek, amelyek révén egy gondolkodó fiatalember dönt abban a kérdésben, hogy elhagyja a hazáját, mert az mostohán bánik vele, vagy megváltoztatja azokat a viszonyokat, amelyben rosszul bántanak vele.

Túlságosan egyszerű, túlságosan nemzetközies az a megoldás, amelyet most a rezidensek egy része választ és amelyeket a médiumok hírül adnak. Furcsa olajozottsággal megy ez a dolog. Mintha szervezné ezt valaki, vagy valami.

Kétségtelen, hogy a világháló mindenkinek rendelkezésére áll, s kiválaszthat magának célállomást, szerződhet, útra kelhet, de ennél több sejtethető. Állhat e mögött az orvos-szerző akció mögött üzleti érdek, szervezhetik ezt nemzetközi fejadáscégek, végül is nem rossz üzlet más társadalmak költségére kiképzett szakembereket, viszonylag olcsókat, elszerződtenni. Szép jutalék járhat érte. Amellett feltételezhető politikai szándék is, ha valakiknek az áll kézre, hogy az orvos utánpótlás nélkül maradó társadalom éppen emiatt meghódítható, gyorsabban ürülő területű legyen. És egy nemtetsző kormányzat, egy elfojtandónak ítélt nemzeti törekvés megrekedjen. Egy másik Joav, nem Blum, hanem Berg most fejadáscsatban utazik? Mindenesetre gyanús.

A rezidens persze erről mit sem sejt. Ha kiérkezett, akár tízszeresét is megkapja annak, amit itthon keresett. Vele jól tettek. Hamar elfelejti, mivel eddig sem tudta, hogy hány kisnyugdíj, hány kényszervállalkozás, és mennyi kínlódás volt még abban a havi százezerben is, meg az ő szép, családirag is nyújtott egyeteméveiben is, amit otthagyt. Neki szerzett joga volt, vélte még itthon, hogy hosszú tanulása révén tisztességes fizetést kapjon, s ez igaz is, de arra már nem terjed ki a figyelme, hogy miért is nem kapja meg ezt a tisztességes bért. Ki a hibás? Vajon azok-e, akik most kormányon vannak és semmire sincs pénzük, mert minden el van „telek-panamázva” és „vörös-iszapolva”?

Sajnálom az elvándorló rezidenseket, mert nem lesznek boldogok. Az a nemzetköziség, az a nemzetiség nélküli élet, amely most ígéret számukra, nem fog bekövetkezni. Az európai nemzetek szigetként, magukba tömörülve fognak élni, mert a nemzetköziség csak egy múltó epizód a történelemben. Hazavárjuk őket kint született gyermekeikkel, akikből majd magyar rezidenseket fogunk nevelni ebben a még mindig szegény, de mégis árnyékoltan derűs hazában.

Német nyugdíj a pesti gettó túlélőinek

Kiegészítő nyugdíjat kaphatnak a német államtól azok a túlélők, akik munkát végeztek a pesti gettóban, majd legalább öt évet dolgoztak a háború után is – tudta meg lapunk. A Mazsihisz régóta szorgalmazta ezt.

A Zsidó Igények Konferenciája (Jewish Claims Conference, JCC) elérte a német kormánytól, hogy szélesebben értelmezzék a holokauszt túlélőinek azon körét, amely jogosult lehet kiegészítő német nyugdíjra. Formailag erre a „gettónyugdíjról” szóló törvény (ZRBG) ad lehetőséget. Magyar szempontból áttörést jelent, hogy immár a budapesti gettó túlélői is jelentkezhetnek. Amennyiben valaki (vagy azóta elhunyt házastársa) 1991 utolsó napjáig már adott be kérelmet, és most ezt újra megteszi, akár 1997 júniusáig visszamenőleg is megkaphatja a nyugdíjat.

Ez a kárpótlási forma nem azonos azzal a tízmilliárd márkás programmal, amelyet Németország a náciizmus idején dolgoztatott rabszolga- és kényszermunkások javára hozott létre. A ZRBG „önkéntes munkának” nevezi azt a tevékenységet, amelyre a kiegészítő nyugdíjat fizetik. A „szabad akaratból”, illetve a „rosszabb bánásmód elkerüléséért” végzett munka tartozik ide, feltéve, hogy elvégzője legalább minimális ellenszolgáltatást (akár többletélelmiszert) kapott érte a gettóban nem dolgozókhöz képest.

Országoként eltérő, hogy milyen hosszasan kellett végezni a gettómunkát a ZRBG szerint ahhoz, hogy az igénylő most havi 135 vagy 270 euró (33, illetve 66 ezer forint) kiegészítő nyugdíjhoz jusson. Egy tipikus esetet véve: ha a pesti gettó túlélőjének a vészkorszak előtt vagy után akár Magyarországon, az Egyesült Államokban, Kanadában, Ausztráliában vagy Izraelben legalább öt év munkaviszonya volt, akkor mindegy, hogy mennyi időt dolgozott a gettóban. Ezen országokkal (és tizenkét továbbival) ugyanis Németország külön társadalombiztosítási egyezményt kötött. Hatvanszázalékos özvegyi nyugdíjat kaphatnak jogosult, ám közben elhunyt

házastársuk után mindazok, akik most legalább 45 évesek, és nem házasodtak meg újra. (Egyes esetekben a 45 év alattiak is.)

A magyarországi kifizetéseket egy formai akadály hátráltathatja, a jogvitákat legalábbis nem lehet kizárni. A JCC tájékoztatása szerint a német nyugdíj a „saját országban” kapott nyugdíjat nem érinti ugyan, de a német jogosultságot megszünteti, ha valakinek a „saját” nyugdíjába beszámították a gettóban töltött időt. Márpedig a magyar társadalombiztosítás ezt beszámította, ha az igénylő kérte. (Izraelben vagy az Egyesült Államokban nem.) Lydia Griffin, a JCC szolgáltatási igazgatója kérdésünkre azt mondta: értelmezése szerint a pesti gettó magyarországi túlélői nem zárhatók ki emiatt a kárpótlásból. A Magyarország vonatkozásában illetékes német társadalombiztosítási hivatal erfurti központjában lapzártánkig nem tudtak válaszolni arra a napokkal ezelőtti feltett kérdésre: ők hogyan értelmezik a ZRBG ezen passzusát.

A nyugdíjigénylők közvetlenül a német társadalombiztosításhoz fordulhatnak. A visszamenőlegesen, illetve házastársuk után igénylőknek mindenképp be kell tartaniuk a június 30-i határidőt. A JCC szerint kezdetnek elég egy egyszerű szándéknyilatkozatban megírni a lakcímet (nyilván németül vagy angolul) egy általános berlini címre: BFA, Ruhrstrasse 2., irányítószám: 10 709. (További részletek angolul olvashatók a www.claimscon.org honlapon, German Pensions címszó alatt, Acrobat Reader-program segítségével.)

A budapesti gettót 1944. december 10-én zárták le, 1945. január 17-én szabadult fel, és egyszerre 70 ezren éltek benne a legtöbben. – A magyar zsidóság vezetői a nemzetközi fórumokon régóta szorgalmazták, hogy a túlélők ilyen kárpótlást kapjanak – mondta Zoltai Gusztáv, a Mazsihisz ügyvezető igazgatója.

(Szőcs László – Népszabadság archív)